

Ми маємо до вибору:
або бути творцями, або жертвами історії.

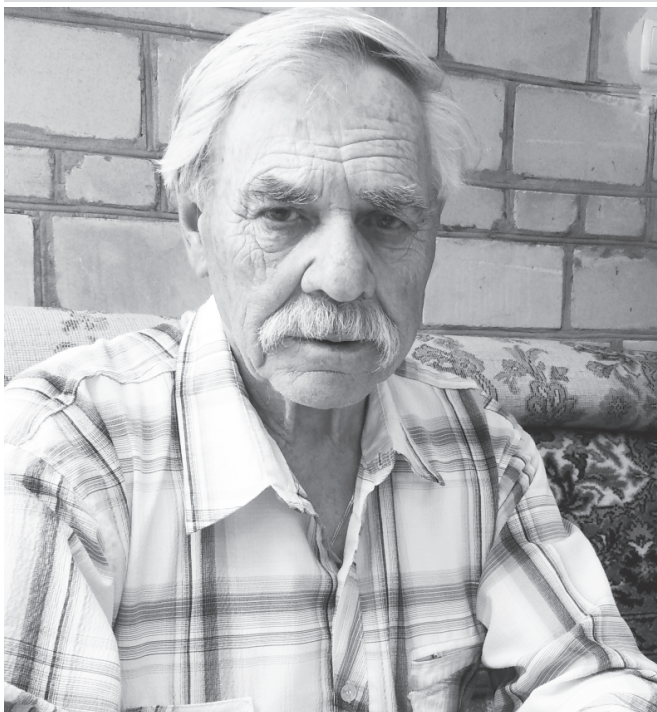
Євген Коновалець

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 47-48 (14150-14151), 23 ЧЕРВНЯ 2023 р. Роздрібна ціна 5 грн. 00 коп.

«Раніше я плакав щодня, тепер – рідше...»

Ми сидимо під шатром з виноградного листя в затишному куточку двору. Привітна мила господиня Софія Миколаївна поставила на столик полумисок із величезними прозорими черешнями й пішла у справах. А навколо в пахучих липах, квітучих жасминах і трояндах, в несамовитому червневому буянні трав і дерев дрімає благодатна тиша. Наче й нема війни...

Та 85-річний **Григорій Іванович ОВАДЕНКО** починає свою розповідь, і на Білу Церкву нестримно спускається важка тінь окупації більш як річної давнини, яку чоловік пережив у рідній Бородянці. Він просить вибачити, якщо плакатиме. Я мовчки киваю.

«Русаки», як їх називає Григорій Іванович, зайшли в Бородянку 27 лютого. Коли в Демидові підірвали дамбу й дорога на Київ виявилася перекритою, вони з Чорнобиля повернули на Іванків, Бородянку, Макарів, пішли Варшавською й Житомирською трасами. Того дня місцеві побачили першу ворожу колону з двадцяти танків, двадцяти броньовиків і п'ятнадцяти критих вантажівок. Ще в домівках були світло, тепло, вода. І все ще хотілося думати, що побачене – то не насправді й тому ненадовго.

А під вечір вони з дружиною почули, як ті виродки кувалдами трошили замки на дверях великих продуктових магазинів, розташованих на першому поверсі їхнього будинку. Тим часом центральною вулицею в бік столиці пройшла вже не одна колона загарбників. Налажкані люди не покидали квартир, навіть не підходили до вікон. Та небезпека була ближчою і страшнішою від будь-яких очікувань... У перших днях березня подружжя Оваденків почуло гул літака. І коли авіабомба з диким свистом врізалася в сусідній будинок, тільки цілковита випадковість врятувала немолодих людей від трагедії. Вони були на коридорі, й тому вибухова хвиля, якою винесло скло у вікнах і двері, відкинула й не смертельно вдарила їх об стіну. Дружина, тоді 84-річна Олександра Костянтинівна, страждала на артроз правого тазостегнового суглоба, а лівий бік був вражений хворобою Паркінсона, ним вона майже не володіла.

А в підвалі тієї висотки, яка зазнала влучання, ховалися близько двадцяти мешканців. Семеро не вижили. Ті скоти, які йшли «звільняти» нас від «нацистів», не

залишили їм жодного шансу.

Старенькі хотіли якось позатуляти вибиті вікна й залишатися вдома, та ще одна бомба прилетіла в іншу дев'ятиповерхівку, що стояла поряд, тож вони вирішили спускатися до підвалу. Не будемо говорити, в якому стані було те «сховище». Незважаючи на незручності, люди, які на той момент не встигли виїхати, тулилися саме в ньому. Двоє молодших чоловіків трохи допомогли родині пенсіонерів облаштувати куточок. Григорій Іванович зібрав ліки, документи, гроші, якісь харчі (але протягом кількох днів майже не їли, хіба згризли по якомусь коржик – не хотілося...). Дружина лежала – хлопці десь розшукали дошку. Чоловік сидів на стільчику.

Три ночі, що люди мучилися в підвалі, рашисти їх не зачіпали. Тільки вдосвіта приходили, світили ліхтариком в обличчя й запитували, чи «нових нету». А колони по 20–30 танків ішли на Київ кожні пів години. Потім окупанти вирішили «зачистити» підвали. Заскочили троє з автоматами й до них. Скрутили двох молодших і забрали з собою. Після того мешканців сховку поменшало. Григорій Іванович вирішив, що черговий раз можуть прийти і просто постріляти, тож вирішив, що треба звідти забиратися, хоча б повернутися до квартири.

Поки він тягнув дружину через захаращений темний підвал нагору, вона двічі впала, травмувала руки. Була в стані шоку, майже не впізнавала чоловіка. Але так-сяк подужали. Залишивши Олександрю Костянтинівну надворі, біля входу в укриття, й попросивши, щоб не рухалася, аби не впасти, чоловік побіг збирати речі. Він повернувся за хвилині вісім. Дружини не було. Її не було ніде. Він обіг усе, що міг: спочатку заглянув у квартиру, сусідні будинки, двори, розпитав людей, навіть бурятів, які крутилися біля супермаркета, з якого тягали ковбаси. Старенької хворої жінки в чорній куртці з ціпком не бачив ніхто! Всяке передумав відтоді Григорій Іванович. І що її підібрали ті, хто евакуював бородянців, і що стала жертвою російських бандитів...

В якийсь день він став свідком, як троє їхніх з ломиками й сокирками ввалилися в під'їзд і взялися мародерити. Були такі «гості» і в його квартирі. Поперекидали все, до чого дотяглися, а оскільки неземних скарбів у пенсіонерів не виявилось, то вкрали тільки добрі хутрянні рукавиці. У старенького майже незречого сусіда, якого стягли до підвалу, аби не став свідком пограбування, забрали старовинну ікону й батькові орденські книжки.

До сховища через якийсь день вкинули й 96-літню сусідку, колишню голову місцевого суду, двері квартири якої виявилися заблокованими після вибуху. Цікавий (чи жакхливий, який не можна осягнути адекватній людині) факт: ця нещасна разом зі ще одною приятелькою, в якій рідня була десь на росії, все мріяли, як їм хочеться «в підмосковье, где очень харашо!» Ці, як виявилось, мали гроші, тому, злигавшись із «русакими» – давши їм на лапу, змогли евакуюватися в Білорусь.

Просив урятувати його і Григорій Іванович: холод, хвороби, немислимий тягар втрати дружини ставали нестерпними в цьому пеклі невідомості. Звертався до такого собі «Зоріка», обвішаного раціями орківського командира. Йому хоча б до рідного села Синяка, що під Гостомелем, у батьківську хату... На що той «заспокоїв»: «Потерпіте. Неделькі трі, не больше». Скоріше ніяк. «Що, – ризикнув запитати Григорій Іванович, – у привника є чим «давати здачу»? Той матюкнувся і гаркнув: «У ніх єсть чем». До речі, цей «Зорік» триндів, що вони «с местним населенієм» не воюють, навіть пайком своїм смердючим

Захищаючи Україну

У жорстокій вітчизняній війні проти осоружного рашиста-поневолювача поліг наш сорокадев'ятирічний земляк, старший солдат **Олександр Олександрович ДІКОВЕНКО**. Заступник командира бойової машини, оператор механізованого відділення військової частини А 7295, він був мобілізований у березні 2022-го. Загинув Олександр 12 червня 2023 року в районі Іванівського кривавого й незламного Бахмутського району на Донеччині. Пішов у вічність, з любов'ю в серці захищаючи Україну, її прагнення до волі й самостійності.

Поховали героя на Алеї Слави Сухоярського кладовища.

ділився зі стариками... Очевидно, те, що від авіабомби в одному з підвалів бородянської дев'ятиповерхівки згоріли 24 цивільні людини, серед яких була сімейний лікар Григорія Івановича Галина Миколаївна Бобровська з чоловіком і сином-десятикласником, не рахується.

Згодом наш співрозмовник разом із такими ж земляками опиниться в Білорусі – туди росіяни не без допомоги місцевого «батюшки» дозволяли вивозити цивільних, «рятуючи» від можливої загибелі. Потім підключався Червоний Хрест. До кінця березня жив у якомусь санаторії. Зрештою його директор здійняв галас, бо мали заїхати відпочивальники, а тут – українські переселенці товчуться. Коли люди, загалом пенсійного віку, попросили відправити їх в Україну, цинічно відповів: «Тут недалеко вже Чернігівська область. Беріть торби і йдіть!» Наче й не терзав тоді кривавий московський убивця рідну нашу Чернігівщину, ніби й не розумів директор, що цим старим загрожувала смерть.

Зрештою представники Червоного Хреста відправили українців додому – через Польщу. Дістався домівки Григорій Іванович у квітні. Маємо сказати, що в нього є дві дочки, онуки й навіть правнуки. Вони жили в Бучі й зуміли виїхати звідти до початку всім відомих страшних подій. На жаль, діти ніяк не могли допомогти батькам. Така війна – рве, нищить зв'язки і звичний плин життя. Після Польщі Григорій Іванович зустрівся з рідними. Правда, доля кожного з них переколочена й травмована. Але вони живі й намагаються пристосуватися до нових обставин. Сам чоловік до власної квартири повернувся ще не має можливості – держава досить повільно відновлює пошкоджене житло. Тож мешкає він у старій батьківській хаті в Синяку.

Багатостраждальна Бородянка

Завів трошки города – чимось треба займати руки й голову, бо думки не дають спокою. Він робить усе, щоб з'ясувати долю Олександри Костянтинівни, але поки що безрезультатно. Зізнався, що вже не сподівається побачити її живою... Витираючи сльози, каже, що почувався винним у трагедії, що сталася. Чуєте, люди?! Сивий нездоровий чоловік, який рятував свою хвору дружину, як міг, від виродків, що саме для того і прийшли в його дім, щоб убивати, почувався винним! Чи не здається вам це занадто несправедливим і що там, у їхніх болятах, уже навіки прокляті всі двоногі, навіть ненароджені? Відповідь дайте самі.

Не маючи достатньо оптимізму, аби втішити Григорія Івановича, ми все ж таки раді, що в нього є до кого пригорнутися. Крім найрідніших, в нього є цей затишний двір на тихій запашній вулиці в Білій Церкві. Тут мешкає його ангел-охоронець, Софія Миколаївна, з якою, посміхається чоловік, він виріс, бавлячись ще дітьми «в одній калюжі», і яка витягнула його із прірви відчаю в найтяжчі хвилини. Тепер він плаче рідше...

Валентина ХРАБУСТ

Про захисні споруди у школах і лікарнях

Під час чергового засідання, що відбулося 13 червня, члени виконавчого комітету внесли зміни до свого попереднього рішення про забезпечення доступу до захисних споруд цивільного захисту та найпростіших укриттів на території Білоцерківської міської територіальної громади.

Зміни стосуються порядку використання укриттів, розташованих у навчальних та медичних закладах. Зокрема в рішеннях зазначено:

- захисні споруди/найпростіші укриття в освітніх (дошкільних, шкільних та позашкільних) закладах у час, коли освітній процес не здійснюється, використовуватимуться для укриття населення;
- захисні споруди цивільного захисту (сховища) закладів охорони здоров'я Білоцерківської міської ради (КПН

обслуговуючого персоналу цих закладів, які не підлягають евакуації або не можуть бути евакуйовані в безпечне місце.

Коментуючи це питання, міський голова Геннадій Дикий зазначив, що в громаді продовжуватимуться заходи із завершення облаштування укриттів, де вже розпочаті роботи, та знаходитимуться можливості для створення додаткових захисних місць, аби забезпечити максимальну кількість громадян.

Нагадаємо, що в громаді функціонують більше 50 укриттів у комунальних закладах та понад 200 – у житловому фонді.

БМР «Білоцерківський пологовий будинок», КНП БМР «Білоцерківська міська лікарня № 1» та КНП БМР «Білоцерківська міська лікарня № 2») мають використовуватися виключно для укриття хворих, медичного та

Дорогі наші читачі!

Триває передплата на газету
„ГРОМАДСЬКА ДУМКА”
на II півріччя 2023 року

Передплатний індекс – 35027

ВАРТІСТЬ

– НА 1 МІСЯЦЬ: 22,00 грн;

– НА 3 МІСЯЦІ: 66,00 грн;

– НА 6 МІСЯЦІВ: 132,00 грн.

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтеся нашими одноДУМЦЯМИ!

Білоцерківська велосотка повернулася

У нашій громаді 18 червня відбувся п'ятий веломарафон «ВелоСотка Біла Церква-2023». До традиційного заїзду долучилися приблизно 170 велоспортсменів із різних міст України. Кожен велосипедист повинен був самостійно подолати дистанцію майже у 100 кілометрів.

Під символічним номером «72» участь у велозаїзді взяв ветеран ЗСУ, воїн 72-ї бригади імені Чорних Запорозжів Олександр Прокопенко, інформують офіційні джерела.

Перед стартом учасники всі разом виконали Гімн України та хвилиною мовчання вшанували полеглих захисників.

Організаторами заходу стали гро-

мадська організація «Біла Церква Туристична» та клуб ветеранів велоспорту «Віраж». Захід відбувся за сприяння виконавчого комітету Білоцерківської міської ради.

Як зазначає керівник громадської організації «Біла Церква Туристична» Олена Фастівська, цього року не було змагань за призові місця, оскільки багато учасників, які традиційно брали в них участь, наразі захищають Україну в лавах Збройних сил. Абсолютний переможець велопробігу отримав символічний подарунок – жовту майку лідера. Натомість усі зібрані від організації заходу кошти підуть на потреби ЗСУ.

Виконком вирішив

Самовільно встановлені майданчики біля БРУМу знесуть

Виконком ухвалив рішення про демонтаж самовільно розміщених відкритих сезонних майданчиків для харчування біля закладу ресторанного господарства на території нежитлової будівлі – пам'ятки архітектури «Торгові ряди». Документ проголосований із врахуванням акта обстеження внутрішніх та зовнішніх галерей БРУМу.

Зокрема демонтують чотири відкриті сезонні майданчики для харчування та дві так звані малі архітектурні форми типу «маркіз» із огороженням, які розташовані біля ресторанів на території пам'ятки архітектури.

Інспекції з благоустрою міста Білої Церкви доручено надіслати копію ухваленого рішення власникам (користувачам) вказаних об'єктів для того, щоб вони в місячний термін самі здійснили демонтаж. Також доручили Білоцерківському міському парку культури та відпочинку ім. Т.Г. Шевченка демонтувати малі архітектурні форми, які залишилися від попередніх орендарів по внутрішньому і зовнішньому периметру споруди.

Крім того, рішенням затверджено схему розташування відкритих сезонних майданчиків біля ресторанів по зовнішньому контуру «Торгових рядів» та рекомендовані вуличні меблі для таких майданчиків.

Питання громадського транспорту

Під час засідання було затверджено графіки руху автобусів на маршрутах у Білоцерківській міській територіальній громаді.

В процесі обговорення цього питання міський голова Геннадій Дикий зауважив, що зручність користування автобусними маршрутами стосується всіх без винятку жителів громади, тому до графіку руху передбачене введення додаткових рейсів у години пік, у ранковий та вечірній час. Особливо це стосується маршрутів до сіл. Затверджені графіки зобов'язують перевізників забезпечити можливість зручно добиратися до міста або ж до місця проживання громадським транспортом.

За систематичні порушення графіків та недотримання передбачених договорами умов перевезень угоди з перевізниками обіцяють розірвати.

Другим рішенням продовжено строк дії договорів на перевезення пасажирів на трьох автобусних маршрутах загальної користування: №3 «Житловий масив Заріччя (вул. Лісова) – автомагістраль Київ – Одеса», №11 «Старокиївське кладовище – житловий масив Таращанський» та №19 «Сфера Авто (вул. Сухоярська) – залізнична станція «Роток». Всі вказані договори були укладені між виконавчим комітетом Білоцерківської міської ради та ТОВ «Білоцерківський автобусний парк».

За інф. офіційного сайта міської ради

І придивіться до дерев

Навіть якщо ви не потрапили на відкриття персональної виставки живопису Тіта МАКАШЕВА, що діє у виставковій залі при бібліотеці №5 на проспекті Незалежності до 26 червня, але плануєте прийти, вам гарантоване щонайменше здивування, яке зупинить вас чи не біля кожного полотна. А щось вас просто зачарує, щось викличе нерозуміння, можливо, неприйняття й навіть відторгнення. Одним словом – це будуть якісь стрімкі емоційні гойдалки. Тому підготуйтеся.

А нам пощастило з Тітом (він же Дмитро) ще й поспілкуватися. Власне, вербальний бік цього вернісажу вартує окремої розповіді. Хай, може, колись ми дозріємо, адже там – космос, усесвіт філософії митця й його мистецтва, який щоби сприйняти, довелось б струснути з себе всі стереотипи й шори. А нам же з ними так комфортно, звично. Часом наші уявлення про світ нас тільки й тримають у ньому: розвали їх – і виявиться, що не знаєш, нащо жити, – небезпечно.

А Тіт обов'язково зруйнує ваші основоположні уявлення. Аби переконатися в цьому, не полініть прочитати його анотацію до виставки, яка розміщена в залі. Якщо коротко, то його версія життя дерев (а виставка називається «Духовне послання крони»), впливу їх на людину вас приголомшить.

А втім, художники й мають бути такими: руйнівниками шаблонів, істотами, які бачать не очима, а всіма клітинами свого ества. Гадаю, їм надто нелегко живеться поруч із нами. Тільки на хвилинку уявімо, що відчуває ця людина, коли спливають дерева, якщо навіть обрізанню крони вони вважають варварством, яке вбиває його автентичність!

Звідки він узявся, цей художник-філософ? Випускник майстерні станкового портрета Української академії мистецтв, художник театру і кіно («Не відлітай, землянино!»), лідер вищої студії живопису, викладач і Вчитель, він народився 1968 року в Одесі. В родині художників. Коли йому було 4 роки, став переможцем всесоюзної виставки-конкурсу «Діти миру за мир»! У 8-річному віці зіграв роль хлопчика в фільмі «Раба любові»...

Професію здобував у Одеському художньому училищі ім. М.Б. Грекова. Потім – у професора В.Г. Пузиркова в Національній академії мистецтв України. Зрозуміло, що Макашев – учасник багатьох престижних виставок. З 2003-го він головний художник театру ім. П.К. Саксаганського. В його біографії – і коледж сервісу та дизайну, й Державна академія керівних кадрів культури і мистецтв, Інститут ландшафтного дизайну, редакторство

філософського часопису.

Картини

Тіта Макаше-

ва є в музеї Української академії мистецтв,

у лондонському зібранні Джеральда Дар-

рела, інших іменитих колекціях. А в експози-

ції, що вас чекає в нашій виставковій залі,

представлені понад сорок полот-

ен – акварелей та викона-

них олійними фарбами.

Останні, за словами автора,

– більше данина своєму вчи-

телеві. «Послання крони»

виразніше звучить в акваре-

лях. Впізнавана й одночасно

завжди несподівана манера

письма; неповторна образ-

ність і колористика; блажен-

на умиротвореність і оголений

нерв; плавність ліній, мов роз-

талолі цукерки-іриски, і різкість

раптового виклику, виявлено-

го в зламах і вкрапленнях

дивовижного лазурового...

Це все Макашев.

Особисто мене вразили

ще й підписи до картин:

«Улюблена верба. Закохана й

рйшуча», «Одеса. Війна. Дере-

во, людина і «Рено», «Гарно

жити в Києві», «Мистецтво-

знавиця на прогулянці» або «Жінка-елект-

ричка», «Нікуди подіти руки» і так далі.

Пана Тіта з його виставкою, що завжди є подією в житті художника, дуже тепло вітали завідувачка цього благословенного для митців куточка й ведуча заходу Любов Михайлюк, очільниця управління культури й туризму Юлія Ковальська, колеги, талановиті юні музиканти, друзі.

А він, користуючись нагодою, щедро і щиро ділився власними думками й таємницями творчості, запросив охочих до його студії й до роздумів над його версією світобудови. Не знаю, як це працює, але щось у тому є. Може, дійсно варто уважніше до них придивитися? До дерев...

Валентина ХРАБУСТ

Архітектор смерті

Влітку 1943 року нацистському командуванню довелося замислитися про те, що ж буде, якщо Німеччина війну програє. Вищі чини рейху добре розуміли: Голокост і численні розправи над мирними жителями «неправильних» рас їм просто так не минуться. І гітлерівські бонзи почали готуватися.

15 червня 1943 року Паулю Блобелю, полковникові СС, доручили важливу місію: координувати операцію з ліквідації доказів, слідів жахливих злочинів в історії людства. Головним у цій операції Блобель був не випадково – він безпосередньо керував знищенням військовополонених і мирних жителів. Найбільш цинічним і гучним із них був розстріл у Бабиному Яру в Києві. Там підпорядковані Блобелю підрозділи знищили близько 33 тисяч євреїв за два дні.

Він очолював зондеркоманду 4а до січня 1942 року. У звітах айнзацгруп цього періоду зазначено, що SK 4а та її підрозділи брали участь, зокрема, у наступних масових стратах: з 22 червня по 29 липня 1941 року в Житомирі: «2531 людина»; з 27 червня по 29 червня 1941 в Сокалі та Луцьку: «300 євреїв і 317 комуністів»; у липні або серпні 1941 року у Фастові: «всі євреї у віці від 12 до 60 років»; у вересні або жовтні 1941 року на марші між Вірна і Дедевор: «32 циганина», 29 і 30 вересня 1941 року в Києві, разом із співробітниками айнзацгрупи С і поліцейських підрозділів, «33 771 євреїв»; 8 жовтня 1941

року в Яготині: «125 євреїв»; з 22 червня по 12 жовтня 1941-го в оперативній зоні зондеркоманди: «Понад 51 000 чоловік» (зведений звіт, який містить загальну суму раніше страчених осіб), та 23 листопада 1941 року в Полтаві: «1538 євреїв».

Отже, після звільнення Блобеля з поста командира SK 4а керівник гестапо Генріх Мюллер доручив йому зайнятися знищенням слідів скоєних айнзацгрупами злочинів, тобто прибрати сліди масових поховань. Цей наказ був відданий усно. Згадувати його в листуванні було заборонено. Операція отримала назву «ексгумаційної», або «спецоперація 1005». Були створені спеціальні команди, які мали розкопувати поховання та спалювати викопані тіла на вогнищах. Але кількість могил була такою великою, що приховати всі докази злочину не вийшло. Через стрімкий наступ Червоної Армії спецзагонам довелося втікати.

Після закінчення війни Блобеля заарештували й він

постав перед Нюрнберзьким трибуналом у справі про айнзацгрупи. Його звинуватили у скоєнні злочинів проти людяності, військових злочинах і членстві в злочинних організаціях СС і СД.

Відповідно до вироку, він був причетний до вбивства майже 60 тисяч осіб у період між червнем 1941 та січнем 1942 року. На свій захист Блобель стверджував, що зондеркоманда 4а під його командуванням стратила не 60 000, а не більше 10 000 – 15 000 чоловік. Крім того, він заявив, що «страата агентів ворога, партизанів-диверсантів, підозрілих у шпигунстві та саботажі, а також тих, хто шкодив німецькій армії» не заборонена Гаазькою конвенцією. Суд не взяв до уваги його міркування та визнав винним по всіх трьох пунктах. 10 квітня 1948 року був оголошений вирок і покарання у вигляді страти через повішення. Крім Блобеля, на цьому процесі до смерті було засуджено іще 13 високопоставлених керівників айнзацгруп.

7 червня 1951 року Блобель був повішений у в'язниці Ландсберг. Місце поховання Блобеля залишається невідомим. Цей виродок виявився останнім повішеним нацистським злочинцем. На території Німеччини після цього ввели мораторій на смертну кару.

Чим для нас нинішніх важлива ця інформація? Насамперед тим, що можемо бути впевнені: жоден злочин жодного окупанта (в нашому випадку – рашиста), який прийшов убивати українців, не залишиться без покарання.

3 відкритих джерел

Від усього серця вітаю ветеранів праці Білоцерківського національного аграрного університету, які народилися у червні:

М.Д. Костюк, О.В. Шевченко, І.В. Шваюн, Ю.Л. Вовк, І.Л. Білоус, А.А. Ставська, А.С. Григор, Г.І. Котляр, Н.Ф. Дудко, П.С. Савчук.

Бажаю вам посмішок, щедрої долі,
Душу хай гріє людська доброта,
Втоми не знайте ні в чому й ніколи,
Будьте здорові на довгі літа.

З повагою – Е.В. Ланін

Із Київщини до Херсонщини вирушили 60 комунальників

В регіоні, який зазнав руйнувань через підлив росіянами греблі Каховської ГЕС, бригади спеціалістів із різних районів Київської області ліквідувають наслідки надзвичайної ситуації.

Комунальники відновлюють електромережі, розчищають території, збирають та вивозять сміття, ремонтують каналізаційні мережі тощо.

Крім того, з моменту підливу греблі Київщина, в тому числі завдяки підтримці міжнародних організацій та волонтерів, відправила до Херсонської області гуманітарні вантажі. Зокрема човни, станції регенерації-очистки води, генератори, мотопомпи,

паливо, питну воду, продукти харчування, одяг, ліки тощо.

Також відомо, що Київська область підготувала 3 тисячі місць для компактного проживання людей, які опинилися на затоплених територіях. З питаннями щодо розселення можна звертатися за телефоном: (099) 510-72-12.

Управління комунікацій КОВА

БІЛОЦЕРКІВСЬКЕ РАЙОННЕ УПРАВЛІННЯ
ГУ ДСНС УКРАЇНИ У КИЇВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

ЗБЕРЕЖЕМО НАШ ХЛІБ!

Під час збирання врожаю та по закінченню жнив категорично забороняється спалювання стерні та жнивних залишків.

Перед дозріванням колосових (у період воскової стиглості) хлібні поля в місці прилягання їх до лісових масивів, степової смуги, торфовищ, автомобільних шляхів та залізниць, мають бути обкошені (із прибиранням скошеного) та оборані смугою завширшки не менше 4 метрів.

Забороняється робота тракторів, самохідних шасі, автомобілів та іншої збиральної техніки без капотів або з відкритими капотами (для запобігання потраплянню соломи на випускний колектор двигуна, заправлення збиральної техніки в хлібних масивах, заправлення машин у нічний час у польових умовах).

У період воскової стиглості збіжжя перед косовицею хлібні масиви необхідно розбити на ділянки площею не більш як 50 га. Між ділянками слід робити прокоси не менш як 8 метрів завширшки. Посередні прокоси повинні проорюватися смугою не менш як 4 метри завширшки.

Тимчасові польові стани слід розташовувати від хлібних масивів, скирт соломи, копиць сіна, токів на відстані не ближче як за 100 метрів, а від будівель - не менш як 50 метрів. Майданчики польових станів та зернотоків обороняються смугою не менш як 4 метри завширшки.

Закуповуємо ВРХ:

-Корови(36-40грн за кг);
-Бики(53-55грн за кг);
-Телиці(46-50 грн за кг);
-Коні(25-30грн за кг); -лежачі та доріз.
096-849-72-59,Вадим

Втрачений військовий квиток, серія СО, № 009341, виданий 16.04.2007 р. Васильківським РВК Київської області на ім'я Кузьменка Віталія Андрійовича, **ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

НАТЯЖНІ СТЕЛИ
Замір безкоштовний
Монтаж – один день.

Гарантія – 15 років.
068-155-8-122

Приватні об'яви

ПРОДАЮ

✓ Земельну ділянку 14,5 сотки на околиці с. Шкарівки під забудову та ведення домашнього господарства. Ціна договірна. Тел.: 067-425-96-61.

✓ Газову колонку (нову) вир-ва Італії. Ціна договірна. Тел.: 5-48-31.

✓ Газову плиту, водяні насоси, умивальник, ящик для інструментів автомобільний, пральну машину, солідол, домкрат (25 т), дизеливу, фанеру, радіоприймач ("Москвич"), плитку чеську, запчастини до ЗІЛ-130, дранку, сітку, драбину, дошки, столи. Тел.: 097-629-55-04.

✓ "Ходунок" новий, імпортований, зручний у використанні, розкладний, із регуляцією висоти ніжок. Ціна договірна. Тел.: 068-311-89-85.

✓ Алюмінієву тачку, пускозарядний, зарядний 0-25

(2 мм), пілосос "Шміль", трансформатор 220/110, автотрансформатор 9 Ампер, конденсатори, склотканину, бочку металеву, 200 л. Тел.: 067-87-277-31.

✓ Опорну спинку на ліжко з регулюванням; гідрокастом для підводного плавання, розм. 48-50; дитячий костюм для айкідо на 6-8 років. Ціни договірні. Тел.: 095-762-13-61.

✓ Ліжко для лежачого хворого, багатофункціональне, матрац для лежачого хворого з водонепроникним чохлом, висота 15 см, новий, імпортований. Ціна договірна. Тел.: 095-762-13-61.

✓ Поглинаючі пелюшки 60 x 60, памперси №2, прокладки чоловічі урологічні, волюгі серветки, все нове, в упаковці. Ціна договірна. Тел.: 095-762-13-61.

✓ Електронагрівач на тенах,

300 грн. Тел.: 095-762-13-61.

✓ Приладдя для риболовлі та підводного полювання. Тел.: 095-762-13-61.

✓ Мідну болванку діаметром 40 мм, колосники до промислової котельні. Тел.: 050-208-62-89.

✓ Пральну машину "Агат", 2 тис. грн. Тел.: 6-88-86, 068-28-72-838.

✓ Чоботи зимові (45-46 розм.) і осінні (44-45 розм.), шкіряні, нові. Недорого. Тел.: 096-676-34-43.

✓ Дисковий картоплеідгортач з дисків лушпильника. Ціна договірна. Тел.: 067-407-24-65.

✓ Пральну машинку "малютку"; швейну машинку "Подолка", ножна; телевізор "Айша". Тел.: 068-47-26-030.

Втрачений державний акт на право власності на землю серії ІІ-КВ № 047634, виданий 14.04.2001 р. Тадіївською сільською радою на ім'я Ціриці Єви Михайлівни, **ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ.**

Кожен день з тобою – свято!

Напередодні Дня батька, який з 2019 року в Україні офіційно відзначають у третю неділю червня, в бібліотеці-філії №1 для дітей відбулася творча майстерня «Кожен день з тобою свято! Ти – найкращий в світі тато!». Оскільки діти знають, що найкращий подарунок – той, що зроблений своїми руками, то залюбки «спекли» в паперовій пекарні для своїх татусів тістечка з сюрпризом. А поділилася секретом їх виготовлення художниця, викладачка образотворчого мистецтва Білоцерківської школи мистецтв №1 ім. Ю. Павленка Олена Ярославич.

Юні читайлики з неабияким завзяттям взялися до виготовлення листівки-скриньки: вирізали, клеїли, малювали, розфарбовували та викладали на папері щирі слова любові до своїх татусів.

Допоміг налаштуватися на творчість та додав натхнення музичний сюрприз від юних талантів нашої громади. Чудовий виступ учениць Білоцерківської школи мистецтв №6 дитячих духових оркестрів Влади Юшки та Зоряни Старовіт (викладачі Людмила Рогатюк, Яна Гільова, концертмейстер Олена Тищенко), солістки Будинку культури с. Піщана Вікторії Геращенко (художній керівник

Людмила Шараєвська) подарував гарний настрій усім учасникам дійства.

Діти охоче розповіли, які талановиті, красиві, мудрі, сильні, розумні та добрі їхні татусі. А ще цього дня говорили про те, що для українців День батька має особливе значення, адже багато українців, ризикуючи власним життям, захищають Україну на передовій заради світлого майбутнього своїх дітей.

Дякуємо управлінню культури і туризму Білоцерківської міської ради за сприяння у проведенні цікавої, позитивної, емоційної творчої майстерні.

Тетяна КАЧАНОВА

Електрики достатньо, але все ж варто економити

Акт екоциду – підлив росіянами Каховської гідроелектростанції – безперечно, завдасть українській екології та аграрній галузі масштабних збитків. Постраждає й енергетика – попри те, що Каховська ГЕС не працює на енергосистему України із жовтня минулого року. В Міненерго у зв'язку з катастрофою на ГЕС закликають українців економити світло. Більше про наслідки російського теракту на Каховській ГЕС для української енергетики – у матеріалі Центру громадського моніторингу та контролю.

Каховська ГЕС була однією з десяти існуючих в Україні гідроелектростанцій. Попри їхню, на перший погляд, масштабність, вони давали невеличкий відсоток електрики в нашу енергосистему. Протягом останнього року – лише 7-8%. Торік, після початку російських ракетних атак, енергетики відімкнули Каховську ГЕС від системи. Тож підлив станції напряму не вплине на обсяги електрики в країні, стверджують в Укргідроенерго.

Та знищення станції порушило енергетичний баланс регіону. Приміром, кілька ТЕС у Херсоні можуть мати проблеми в роботі через нестачу води. Також переглянуто режими роботи інших ГЕС. Нині, кажуть в Міненерго, електрики в країні вдосталь, однак принагідно просять обмежити споживання в пікові години.

Масштабніші негативні наслідки для енергосистеми – ще попереду. Після деокупації південних регіонів підлив дамби ускладнюватиме запуск низки енергооб'єктів. Приміром, Запорізької АЕС, Запорізької ТЕС тощо.

Наслідки для екології

Окрім лиха для місцевого населення, терористичний акт завдав непоправної шкоди й українській природі. Збитки для екології, за підрахунками Уряду, вже сягнули 55 млрд грн. А вартість повного відновлення станції оцінюють у 2 млрд євро.

Херсонщина – традиційно «овочевий» регіон – може перетворитись на пустелю, вважають в Уряді. Справа в тому, що клімат півдня України є доволі спекотним, а дощі влітку – майже відсутні. Вирощування тисяч тонн продуктів у цій частині держави відбувалось завдяки системам зрошування. Воду забирали із водосхо-

вища. Нині практично вся система зруйнована. Постраждали й сусідні області.

А ще до 450 тонн мастила вилилось у Дніпро внаслідок підливу греблі на Каховській ГЕС. Це вплине на якість питної води у багатьох регіонах. Однак це не весь обсяг хімікатів, яким може забруднитись Дніпро.

«Забруднення паливно-мастильними матеріалами від потрапляння з автозаправних станцій. Велике питання – склади агрохімічної продукції, агрохімікати, пестициди. Склади промислових підприємств. Це буде великий вплив, на жаль, на навколишнє середовище на багато десятиліть», – пояснив Дмитро Заруба, перший заступник голови Держекоінспекції.

Під загрозою й рибне господарство. В Мінагро прогнозують: збитки для рибної галузі можуть сягнути 95 тисяч тонн лише дорослих особин, що еквівалентно близько 4 млрд грн. Всього за попередніми розрахунками збитки від загибелі усіх біоресурсів складуть до 10,5 млрд грн.

Водночас екологи вже відстежують наслідки техногенної катастрофи і для Чорного моря. Внаслідок потрапляння туди води з водосховища море почало опріснюватись. Рівень солоності води на деяких пляжах Одещини знизився втричі. Це також може призвести до мору риби.

Загинуть і десятки інших видів фауни. Затоплена Нова Каховка і територія вниз до Дніпро-Бузького лиману входила до Нижньодніпровського природного парку. На цій території проживали сотні видів тварин, рослин, комах і щонайменше 70 видів тварин і 30 видів рослин внесені в червоні списки Європи, України та області.

Інформацію про житлову субсидію можна переглянути

В ОСОБИСТОМУ КАБІНЕТІ НА ВЕБПОРТАЛІ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ

Пенсійним фондом України реалізовано можливість перегляду повідомлень про результати ухвалених рішень щодо призначення / непризначення / відмови в призначенні житлових субсидій. Повідомлення розміщені в особистому кабінеті заявника на вебпорталі електронних послуг Пенсійного фонду України. Для того, щоб ознайомитися з інформацією про призначену житлову субсидію, необхідно зробити кілька кроків.

Крок 1. Зайдіть на вебпортал електронних послуг Пенсійного фонду України www.portal.pfu.gov.ua.

Крок 2. Авторизуйтеся за допомогою кваліфікованого **електронного підпису (КЕП)** або **Дія.Підпису**, або **ID.GOV.UA**. Увійдіть в особистий кабінет.

Крок 3. У меню зліва оберіть рубрику «Мої повідомлення».

Крок 4. У вікні, яке з'явиться на екрані, перейдіть в «Індивідуальні повідомлення» та ознайомтеся з текстом про ухвалене рішення щодо житлової субсидії.

Оксана БУРИМСЬКА,

начальник ВОГ № 3 ГУ ПФУ в Київській області

ПРОДАЮ пароварку, нова, імпортована, двоярусна, 850 грн; 2 верхні кухонні шафи і дверцята до 2 нижніх шаф, білі, д/стан; білу постільну білизну, нову; 2 простирадла односпальні, 3 наволочки (70x70), 2 підковдри – одно- і двоспальна. Ціни договірні. Тел.: 099-148-92-98, 096-208-36-48.

Святитель Іоан Тобольський

● 23 червня православні вшановують пам'ять Іоана (Максимовича). Народжений у Ніжині Чернігівської губернії в досить заможній православній родині, він з дитинства виховувався в істинно-християнському благочесті.

● Закінчив Києво-Могилянський колегіум. Прийняв чернецтво з іменем Іоан на честь святителя Іоанна Золотоустого в Свято-Успенській Києво-Печерській лаврі. Того ж року його було рукоположено в сан ієродиякона та ієромонаха.

● Згодом талановитого ієромонаха призначають лаврським проповідником. У 1679 р. разом із гетьманськими посланцями Іоан приїжджає до московського царя з дорученням просити в нього віддати Свято-Успенській Києво-Печерській лаврі Свенський монастир біля Брянська. Переговори виявилися вдалими, і монастир перейменували на Новопечерський та передали Києво-Печерській лаврі. Першим настоятелем його призначили Іоана Максимовича.

● Року 1696-го архімандрита Іоана односторонньо обрано на Чернігівську кафедру. А 1697 року за поданням гетьмана Мазепи його висвятили на єпископа Чернігівського.

● Святителя Іоана чернігівська паства шанувала за натхненні богослужіння та теплі й глибоко повчальні проповіді. Невдовзі він вступив у конфлікт із улюбленим царем Олександром Меншиковим – через дату освячення церкви, спорудженої князем. Адже архієпископ приїхав на дійство тоді, коли вирішив сам. Меншиков цього не пробачив і добився від царя Петра I переведення Іоана з Чернігова до Сибіру. Так його перевели на Тобольську кафедру. Святитель був возведений у сан митрополита Тобольського і всього Сибіру.

● Довідавшись про те, що саме Меншиков добився цього переведення, святитель Іоан пророко сказав: «Так, далеко мені йти, але він буде ще далі за мене». Слова його здійснились 1728 року, коли Петро II позбавив Меншикова всіх чинів, посад, майна та відправив далеко в Сибір.

● Через певний час про владу почали говорити як про великого поетика, що більшу частину ночі проводить у молитвах, постійно допомагає бідним, милостивий до всіх, у тому числі й до ув'язнених. Використовуючи створену в Чернігові друкарню, владика Іоан розпочав видавничу діяльність і в Тобольську. Його перу належать твори «Царський путь Креста Господня», «Богородице Діво, радуйся», «Отче наш», 50 псалом (тлумачення), «Феатрон» та інші.

● Відчуваючи близьку смерть, після Божественної Літургії митрополит Іоан влаштував у своєму домі трапезу для духовенства. Були запрошені бідні та жебраки, яким святитель сам прислуговував. Він відійшов до Господа, стоячи на колінах перед іконою, яку привіз у 1711 р. із Чернігова. У подальшому вона прославилася благодатними знаменнями й тепер іменується Тобольською.

Підготував **Микола ОТИЧЕНКО**

РІДНА ПІСНЯ

Лунай, рідна пісня,
На крилах лети.
Хай спів твій голубкою лине
І міцно, й незримо
Єднає мости
І славить мою Україну.

Лунає бандура,
Сопілка і бас.
І мова звучить солов'їна.
І пісня стокрила
Згуртовує нас.
Співай же, моя Україно!
Степан ГРИЦЕНКО

Окрилена пісня
Серця звеселя.
Гостює від роду до роду.
Із піснею краще
Квітує земля,
Вона є душею народу.

Степан ГРИЦЕНКО

Промені сонця заплуталися в Софіїному волоссі. Своєю присутністю вона розбудила бабусине обійстя. Давненько не навідувалася.

Хата, відколи не стало бабусі, пустою стоїть. Батьки не приїжджають до села. З принципу, через образ. Бабуся Ксеня записала на молодшого сина, Софіїного батька, хату і клапоть городу. А старшому дісталось кілька гектарів паю. Дядько Роман жив у селі. Ксеніні ж батьки в місті. Тому й вирішила залишити хату Миколи.

– Ромкові за пай гроші будуть платити. А мені з тієї халупи що взяти? – обурювався молодший син.

– Не гніви Бога, Колю. Ви заможні живете. Одну дитину маєте. А в Романа троє. І його заробітки не порівняти з твоїми. Коли матері не стало, Микола замкнув хату й мовив:

– Хай воно все тут завалиться. А ключа в бур'яни викину. Не потрібен нам той «палац».

Софія забрала в батька ключа й сказала:

– Я буду приїжджати сюди.

– Роби, що хочеш...

...Колись батьки Софійку на кожні канікули привозили до села. Спершу їхала неохоче. А потім... закохалася. В Дмитра, що жив по сусідству.

Дмитро був старшим. Парубкував. На вродливого хлопця не одна дівчина задивлялася. Софію ж кликав «кнопкою» або «малою». Бо вона – дівчатко з кісками.

– Кнопка, черешень хочеш? – гукав, бувало, Дмитро.

Софійка бігла до невисокого паркану. А він жартував:

– У твої долоні агід на сміх курям поміститься. Миску принесе.

Дівчинка вистрибом поспішала за мискою. Сердечко шалено гупало. Личко світилося від щастя. Ось таке воно, перше дитяче кохання.

...Софія перейшла у восьмий клас.

На літні канікули, як завжди, батьки відправили до села.

Недільного вечора йшла з бабусяю від дядька Романа й побачила Дмитра з якоюсь дівчиною.

– Наш сусід з Любою Ковалевою шпацерує, – сказала бабуся. – Не пара вона Дмитрові. Гонорова. Язиката. А Дмитро – гарної душі хлопець.

Тепер Софія намагалася уникати сусіда. Через його кохання до Люби.

Якось Дмитро покликав Софію:

– Мала, йди-но сюди. Моя мама...

Софія не дослухала. Втекла до хати. Хлопець нерозуміюче кліпав очима.

Перестрів Софію, коли та поверталася з крамниці.

– Мала, я тебе чимось образив?

– Я не мала! І я... я люблю тебе! – випалила спересердя й побігла додому.

– Ну й жарти, – мовив услід.

...Дмитро одружився з Любою. Оселилися в райцентрі. Софія мовчки страждала.

...Не стало дідуся. Бабуся Ксеня сумувала, бо вік разом прожили. Роман із дружиною приходили, внуки. Але Ксеніною улюбленицею була Софія.

Раділа, коли внучка вступила до вишу. Чекала, коли познайомить зі своїм судженням.

– Коли побачу тебе, Софійко, у вельоні, тоді й вмирати можна, – казала.

Але Софія під вінець не поспішала. Мала друзів серед хлопців, та не було коханого.

...У вихідні приїхала до села. Побачила на подвір'ї тітку Мар'яну. Запитала, як справи. Сусідка видалася заклопотаною.

– Бабусю, в Ковалів щось трапилося?

– У Дмитра з Любою не ладиться. Шури-мури закрутила Люба. Дмитро дізнався, дуже поскардалили. Після цього Любка поїхала до матері за кордон. Надька вже кілька років на заробітках.

Пізніше село облетіла звістка: Дмитро з Любою розлучаються. Знайшла за кордоном «достойнішого».

У райцентрі продали хату, яку колись батьки молодят купили у складчину. Поділили гроші.

Невдовзі Дмитро пішов воювати на Схід.

...Софіїне дитячо-підліткове кохання до Дмитра з часом притупилося. У неї цікава робота. У мріях – подорожі. Особисте зачекає...

Зателефонував дядько Роман. Сказав, що вітер на бабусиній хаті зірвав кілька листків шиферу.

– Добре, що завтра субота. Я приїду.

– Не хвилюйся. Полагодимо.

Софійн батько й далі був з рідним братом у контрах. У неї ж із дядьком Романом завжди були гарні родинні стосунки.

Софія з дороги побачила, що троє чоловіків лагодять дах. Дядькові допомагав Дмитро зі своїм батьком.

– Вчасно, Соню, твій сусід у відпустку прийшов, – пожартував дядько.

Із-за паркану виглянула тітка Мар'яна:

– Добрий день, Софійко. Коли хлопці закінчать роботу, прошу всіх до столу.

Чоловіки закінчили лагодити дах.

– Ну, привіт, мала, – засміявся Дмитро й обійняв Софію. За столом Софія крадькома кидала погляди на Дмитра.

Змушнів. Поширшав у плечах. Йому личило коротка стрижка.

– Софійко, прийдеш до нас на ніч? – запитав дядько Роман.

– Дякую, я в бабусиній хаті заночую. А до вас вранці заїду.

Софія провідала бабусину могилу. Потім поралася на подвір'ї, в садку – вітер наламав гілля.

Звечоріло. Мар'яна знову покликкала Софію до столу.

– Та я не голодна. І дещо з харчів привезла.

– Отакої! Будеш сама в хаті сидіти і бутерброди їсти. Навіть не думай відмовлятися.

Насправді, їй шалено хотілося ще раз побачити сусіда. Тепер це був інший Дмитро. Знайомий незнайомець. І він Софії подобався.

Вечеря за розмовами затяглася. Про всяке говорили. Лише про війну Дмитро не хотів розказувати.

– Дякую за вечерю і посиденьки. Мені час, – мовила Софія.

До чого цей сон?

– Сину, проведи Софійку, – сказала тітка Мар'яна.

Як шкода, що від сусідчиної хати кілька десятків кроків, подумала Софія.

– Ти коли повертаєшся на Схід? – запитала.

– Наступного тижня. А ти як? Останнім часом майже не бачились.

– Усе нормально. Працюю. Батьки здорові. На чейо й усі новини. Дмитре, бережи себе.

– Якщо просиш, буду.

– Жартуєш.

– Софійко, можна тобі зателефонувати? Я не буду набридати. Звісно, якщо ти не...

– Я ні з ким не зустрічаюсь, якщо ти про це. Телефонуй. Дякую, що допоміг дядькові Романові. Добраніч.

Дмитро прийшов на подвір'я. Сів на лавку. Думав про Софію. Пригадав, як колись посеред дороги зізналася йому в коханні. Дівчиськом була. Гадав, пожартувала. А якщо ні?

Софію також сон не брав. Прокинулися приспані дитячо-підліткові почуття...

...Дмитро зрідка телефонував Софії. А коли приїхав у наступну відпустку, зустрів її на залізничному вокзалі. Гуляли містом, пили каву, розмовляли.

У вихідні Софія приїхала в село.

– Привіт! – гукнув Дмитро, побачивши її з подвір'я.

Вони більше години розмовляли. За ними з цікавістю спостерігала Мар'яна. А коли син повернувся до хати, то скидався на хлопчиська після першого побачення. «Невже, закохався?» – подумала.

Так, закохався. Але поки вирішив не зізнаватись Софії, бо він – старший, розлучений, а ще в нього небезпечна місія. От коли настане спокій... Але почалася велика війна...

Дмитро зателефонував Софії:

– Не бійся, мала, ти під моїм крилом. Я за тебе... до останнього подиху...

– Обіцяй, що берегтимеш себе.

...Дмитро приїжджав у коротку відпустку. Але тоді Софію звалила ангіна. Не зустрілися.

На початку весни дзвінків від Дмитра не стало.

...У вихідні Софія приїхала до села.

– Софійко! – гукнула зі свого подвір'я тітка Мар'яна.

– Добрий день, Як ви? Як Дмитро?

– Не знаю. Жодної звістки.

Мар'яна заплакала. Заболіла душа і в Софії.

У бабусиній хаті Софія засинала швидко. Але не цього разу. Коли ж урешті задрімала, приснився Дмитро. «Мала, йди-но сюди», – кликав. Тримав повну миску спілих черешень. Софія пробувала дотягнутися до агід. І... прокинулася. До чого цей сон?

Ольга ЧОРНА

ОВЕН. Непроста ситуація може скластися на роботі, де у вас з'явиться недобррозичливець. Дайте йому зрозуміти, що не дозволите себе ображати. Вашій працездатності заздритимуть усі довкола.

ТЕЛЕЦЬ. Можливі непорозуміння в сім'ї. Краще промовчати, у чомусь поступитися. Дати добру пораду можуть друзі.

БЛИЗНЮКИ. Зможете реалізувати себе. Намагайтеся уникати конфліктів. Приділяйте більше уваги родині.

РАК. Є ризик припуститися помилки. Не «бийте себе у груди» і не доводьте, що ви тут найголовніша особа. Обережніше ставтеся до їжі: жодних фастфудів.

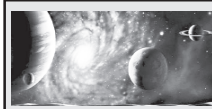
ЛЕВ. Найбільше вас турбуватимуть діти. Зайвий раз запропонуйте їм свою допомогу. Постарайтеся у вихідні зробити хоча б частину домашніх справ.

ДІВА. У стосунках з дітьми уникайте моралізаторства. Кращими помічниками у вирішенні будь-яких питань, пов'язаних з молодшим поколінням, будуть турбота та увага.

ТЕРЕЗИ. Тиждень спокійний – як на роботі, так і вдома. Влаштуйте генеральне прибирання в оселі. Не відмовляйтеся від допомоги домашніх.

СКОРПІОН. Справи складатимуться все краще. Ваш успіх стане предметом для обговорення. Своїми планами ні з ким не діліться. Бажано вибратися на відпочинок.

СТРЕЛЕЦЬ. Домашнім справам буде присвячений весь тиж-

Гороскоп

26 червня –
2 липня

день. Встигнете завершити чимало справ, до яких раніше не доходили руки. Не забувайте і про відпочинок. Можна запропонувати родині спільну вечерю. Головне, щоб були разом.

КОЗЕРІГ. Творчий настрої супроводжуватиме у всіх починаннях. Друзі й рідні оцінять ваш креативний підхід до вирішення завдань. Можливі проблеми у стосунках з вашою половинкою.

ВОДОЛІЙ. Найкраще поступово освоювати нове. Можуть загостритися відносини з колегами, але не варто доводити справу до конфлікту. У вихідні розраховуйте на позитивні емоції.

РИБИ. Нечіткі прагнення перетворюються в досяжні цілі. Постарайтеся стримати амбіції та уникати конфліктів. Вихідні – час для відвідування родичів або старих друзів.

Сайт Школик UA	П'ятниця, 23.06	Субота, 24.06	Неділя, 25.06	Понеділок, 26.06	Вівторок, 27.06	Середа, 28.06	Четвер, 29.06
	ніч +19 день +31	ніч +21 день +32	ніч +19 день +26	ніч +18 день +25	ніч +17 день +25	ніч +17 день +25	ніч +18 день +26

Найкраще люди розбираються в тому, чого в них немає.

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 043348510000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія KI № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.